

Gheorghe Zănescu - Icoană

DIN RAPORTUL FINAL „ANALIZA DICTATURII COMUNISTE DIN ROMÂNIA“

În dorința de a oferi cititorilor noștri – care poate nu și-au achiziționat volumul – posibilitatea să ia cunoștință de principalele aspecte și probleme cuprinse în ANALIZA DICTATURII COMUNISTE DIN ROMÂNIA (Raportul final), continuăm în acest număr al revistei reproducerea celor mai semnificative pasaje din Raportul respectiv. Scopul acestui demers este ca uitarea să nu se aștearnă peste ororile pe care regimul comunist, ilegal și criminal, le-a pricinuit poporului român de-a lungul anilor de teroare comunistă.

Genocidul comunist în România

Conceptul de genocid

Câteva cuvinte despre conceptul de genocid, care este astfel definit de Convenția pentru reprimarea crimei de genocid, aprobată de Adunarea Generală ONU din 9 decembrie 1948: „... Genocidul se referă la oricare din actele de mai jos, comise cu intenția de a distruge, în totalitate sau numai în parte, un grup național, etnic sau religios, cum ar fi: a) omorârea membrilor unui grup; b) atingerea gravă a integrității fizice sau mentale a membrilor unui grup; c) supunerea intenționată a grupului la condiții de existență care antrenează distrugerea fizică totală sau parțială...”

O faptă intenționată cu caracter de genocid o reprezintă torturarea și înțemnițarea în condiții de exterminare a deținuților politici, în închisori și lagăre de muncă. Despre privarea populației de căldură, în timpul iernii, de hrană și apă în cantități normale, de asistență medicală corespunzătoare, de protecție ecologică etc. s-ar putea eventual considera ca fiind lipsite de intenția distrugerii fizice sau parțiale a unor categorii de cetățeni ai țării. În ceea ce ne privește, considerăm că acele căpetenii comuniste care au gândit și aplicat aceste

măsurile erau perfect conștiente de efectele lor catastrofale, dar le disimulau machiavelic, sub paravanul unor „obiective socio-economice importante pentru țară“.

Pregătirea genocidului

La începutul anului 1939, România încheia o perioadă relativ fericită a istoriei sale, perioadă care a durat numai 20 de ani. Evenimentele dramatice din Europa anilor 1938 și 1939 – culminând cu pactul Molotov-Ribbentrop care avea să ducă la invadarea Poloniei de către Germania și URSS și începerea, la 1 septembrie 1939, a celui de-Al Doilea Război Mondial – au marcat profund situația României pe plan politic și economic, precum și pe plan intern și internațional. În contextul abandonării *de facto* a țării noastre de către aliații săi tradiționali, Franța și Anglia, România practic înconjurată de neprieteni a fost silită, după cum se știe, să cedeze Rusiei Sovietice – Basarabia și Bucovina de Nord, Ungariei – Ardealul de Nord, iar Bulgariei – Cadrilaterul. A urmat abdicarea regelui Carol al II-lea și, în condițiile dictaturii mareșalului Ion Antonescu, subordonarea politică, economică și militară a țării de către Germania nazistă. Angajându-se într-un război, care la început părea merit să redea patriei Basarabia și Bucovina răpite de sovietici, țara noastră a fost treptat antrenată într-o aventură militară fără nici o șansă, împotriva colosalelor forțe militare ale coaliției antihitleriste, totul soldându-se, după imense sacrificii umane și materiale, cu actul de la 23 august 1944, care a marcat începutul celei mai întunecate epoci din istoria modernă a țării.

Astfel, în primele zile de după 23 august 1944, au avut loc și primele fapte de genocid: capturarea unui număr important de prizonieri (aproximativ 100 000 de militari și civili) pe frontul de la Iași, deși ostilitățile dintre români și sovietici (ca urmare a declarării stării de armistițiu) încetaseră, iar armata noastră nu

numai că încetase să opună rezistență rușilor, ci, la ordinul regelui, trecuse de partea lor, împotriva germanilor. În ceea ce ne privește, apreciem că această acțiune a fost o represiune în masă, petrecută pe teritoriul țării noastre, împotriva unei armate care nu mai opunea rezistență, ci, practic, devenise aliată.

– Eliberarea prizonierilor români s-a făcut cu o întârziere nemaiîntâlnită în istoria conflictelor militare, mulți dintre aceștia fiind exterminați în lagăre de muncă sau închisori, fără ca guvernele României să fi făcut proteste energice pentru eliberarea lor (supraviețuitorii fiind eliberați după 6 și chiar 12 ani de detenție în URSS). În iarna 1944-1945, Armata română a luptat din greu, dând noi sacrificii de sânge pe frontul de vest, iar în țară comuniștii, sprijiniți de ocupații sovietici, se organizau pentru a pune mâna pe putere, deși numărul membrilor de partid era de doar câteva mii. Cei care îi sprijineau din teamă, oportunism sau pur și simplu din pasivitate erau însă mult mai mulți. La 6 martie 1945, A.I. Vîșinski, trimis de Stalin, impune formarea guvernului Petru Groza, dominat de comuniști. Nu încapе îndoială că, la această capitulare a conducerii țării în fața presiunilor sovieto-comuniste, a contribuit decisiv și atitudinea de dezinteresare a puterilor aliate occidentale.

– *În acest context politic avea să se desfășoare deportarea în URSS a zeci de mii de sași și șvabi, din ordinul Moscovei și cu complicitatea căpeteniilor comuniste din țară.*

– *La 8 noiembrie 1945, agenții lui Teohari Georgescu, ministrul de Interne comunist, au înăbușit în violență și sânge o grandioasă manifestare anticomunistă în București – ultima de acest fel până la 15 noiembrie 1987 (Brașov).*

– *Măsluirea grosolană a alegerilor din noiembrie 1946 a oficializat instalarea regimului comunist. Spre cinstea lor, partidele istorice, țărăniștii, liberalii și social-democrații lui Titel Petrescu, s-au luptat cu curaj înainte, în timpul și după alegeri, înfruntând teroarea. Însă șansele lor erau practic nule.*

– *Cele mai dramatice evenimente ale anului 1947 au fost începerea proceselor politice împotriva opoziției, culminând cu judecarea și aruncarea în temniță a celor mai populari oameni politici români, Luliu Maniu și Ion Mihalache, liderii PNT, precum și abdicarea impusă Regelui.*

Totul era pregătit pentru ca, începând cu anul 1948, România să devină o „republică populară”, în realitate – un satelit al Moscovei.

Teroarea dezlănțuită

Înființată la mijlocul anului 1948, *Securitatea (și Trupele sale speciale, ajutate direct de Militie) a reprezentat principalul instrument al represiunii comuniste împotriva poporului român. Modalitățile de a exercita teroarea au fost multiple, începând cu represiunea violentă: arestări, anchete, torturi, stabilirea condamnărilor (Justiția, în special cea militară, era practic aservită Securității), continuând cu teroarea psihologică – organizarea unei formidabile rețele de*

informatori, punerea la punct a unui diabolic sistem de diversiune și dezinformare a maselor, amenințări, șantaj și încheind cu presiunile făcute asupra întregului aparat de stat, economic și administrativ.

Declanșarea pe scară mare a terorii politice s-a produs în primăvara anului 1948. Data de 14/15 mai, un adevărat „Sfânt Bartolomeu” al României, a marcat lansarea arestărilor politice în masă. „Campania” de arestări din acest an a început cu membrii Mișcării Legionare, cu care Teohari Georgescu încheiase în anul 1945 un „pact de neagresiune”, și a continuat cu arestările masive ale țărăniștilor, liberalilor și social-democraților rămași fideli lui Titel Petrescu, precum și asupra numărului de organizații anticomuniste apărute spontan, ca urmare a unui reflex național de respingere a comunismului, în special în rândurile tineretului.

Este locul să arătăm că, izolată de Occident, ocupată de trupele sovietice și cu un odios regim represiv la putere, unii români au găsit forța de a organiza o destul de activă rezistență anticomunistă. O categorie specială o reprezintă rezistența din munții României unde, în anii 1944-începutul anilor 1960, au luptat cu arma în mână mii de patrioți, cei mai mulți dintre ei căzând în timpul luptelor.

Crima împotriva fondului biologic al națiunii

În România, la fel ca în toate țările unde au guvernat timp de decenii, comuniștii au manifestat un profund dispreț pentru viața cetățenilor țării.

„Moartea unui om este o tragedie, dar moartea unui milion de oameni este o cifră statistică”. Acest sinistru sofism, atribuit lui Stalin, rezuma „filozofia” puterii comuniste privind „grija față de om”.

Enumerăm succint, în cele ce urmează, tragicele efecte pe care le-a avut, pentru viața poporului nostru, politica Partidului Comunist Român, inspirată din demagogiile și mincinoasele lozinci staliniste:

- *Întemnițarea și, în multe cazuri, asasinarea în închisori și lagăre de muncă a sute de mii de deținuți politici, oameni de toate vârstele și de toate categoriile sociale și profesionale.* De asemenea, au fost asasinați, la marginile satelor, mii de oameni, ridicați în toiul nopții din casele lor (estimarea numărului tuturor acestora se va face într-un alt paragraf);

- Rata mortalității, în special a mortalității infantile, a fost dintre cele mai ridicate din Europa, ca rezultat al condițiilor economice mizere, al dezastruoasei asistențe medicale, precum și al unei politici demografice criminale;

- Morbiditatea în România a fost extrem de ridicată în comparație cu țările dezvoltate. Subalimentația la nivel de masă, condițiile mizerabile de locuit, lipsa de igienă și de educație sanitară, asistența medicală precară și, în ultimii ani, frigul din locuințe, fabrici, școli, birouri și spitale au determinat o creștere dramatică a morbidității;

- Locul întâi în Europa, în ceea ce privește numărul de persoane cu handicap la mia de locuitori;
- Capacitatea de efort fizic și intelectual a fost în permanentă scădere în cei aproape 50 de ani de comunism;
- Irosirea timpului din cauza penuriei generalizate de produse, care a generat fenomenul „cozilor”, necunoscut în România antebelică;
- Șubrezirea psihică, demoralizarea, la nivel de masă, ca urmare a terorii, propagandei și subminării valorilor tradiționale ale națiunii; scăderea rezistenței psihice a avut urmări nefaste asupra vigoriei biologice a națiunii.

Gulagul românesc în cifre

Două probleme sunt esențiale pentru cunoașterea adevărului despre fenomenul concentraționar din perioada comunistă:

1. Câți deținuți politici au fost în țara noastră în perioada 23 august 1944-22 decembrie 1989?

2. Câți deținuți politici au murit în condiții de detenție sau din cauza detenției?

Câteva precizări preliminare. În categoria *deținuților politici* îi includem pe toți cei care au fost privați de libertate din motive politice, fiind închiși în penitenciare, aresturi ale Securității, locuințe conspirative, lagăre de muncă, zone de deportare sau spitale psihiatrice. Din rațiuni care țin de posibilitatea de a estima numărul deținuților politici, i-am luat în considerare numai pe cei care au fost privați de libertate minimum două luni. Este o convenție evident arbitrară, dar absolut necesară pentru procesul de cuantificare.

Perioada în care numărul deținuților politici a fost foarte mare în țara noastră se întinde din primăvara anului 1948 până în vara anului 1964. După 1964, au existat în continuare deținuți politici, dar numărul lor a fost mai mic și îl vom estima separat.

Numărul închisorilor și al altor locuri de detenție cu relativ mulți ocupanți a fost de peste 130. Lista acestora, realizată de AFDPR, a fost publicată în *Albumul Memorial* apărut în 2004. Întrucât au existat închisori sau lagăre de muncă cu cel puțin 5 000 de deținuți în anumite perioade (Gherla, Aiud, Poarta Albă etc.), dar cele mai multe cu 1 000-3 000 de deținuți, precum și penitenciare cu 400-500 „locuri”, vom estima capacitatea medie a unui penitenciar la 800 de locuri. Așadar, capacitatea totală a Gulagului din România a fost de $130 \times 800 = 104\ 000$ locuri. (Deși după datele Fundației Academia Civică și nu numai, numărul locurilor de detenție depășește cu mult cifra de 200). Dacă admitem că nu toate erau în permanență „pline”, în perioada de „vârf” (1948-1964) numărul mediu de deținuți închiși *la un moment dat, într-un penitenciar*, a fost de aproximativ 75 000.

Durata medie de detenție politică trebuie estimată ținând seama că mulți

dintre cei condamnați primeau pedepse mari (3-8 ani) sau foarte mari (9-25 ani) dar, pe de altă parte, foarte mulți erau cei reținuți pentru anchetă sau condamnați „administrativ“ pe perioade de la 6 luni până la 60 de luni. Am considerat deci durata medie de detenție politică, în perioada 1948-1964, de 2 ani.

Din datele de mai sus, se poate deduce numărul deținuților politici din perioada amintită: $16 : 2 \times 75\ 000 = 600\ 000$. La acest număr trebuie adăugați:

- „prizonierii“ capturați la Iași de sovietici (vezi paragraful 2 de mai sus): aproximativ 100 000 (informația provine de la Colonelul Ion Boldur Lătescu, veteran al celor două războaie mondiale, care a lucrat la Comisia Română de Armistițiu în anii 1944-1945);

- etnicii germani din România deportați de sovietici (aceeași sursă de informație): 150 000;

- deportații în Bărăgan și Dobrogea și în alte zone din țară, în perioada 1949-1962, în timpul colectivizării și al războiului ideologic cu Iugoslavia lui Tito: alți 200 000.

În privința deținuților politici din intervalele 1945-1948 și 1965-1989, deci într-un răstimp de 27 de ani, estimăm un număr mediu de 3 000 de deținuți, cu o durată de detenție de un an. Vom avea deci:

$27 \times 3\ 000 = 81\ 000$ deținuți politici.

Așadar, pe baza estimărilor prudente de mai sus, rezultă totalul deținuților și deportații din perioada 1945–1989:

$600\ 000 + 100\ 000 + 150\ 000 + 200\ 000 + 81\ 000 = 1\ 131\ 000$ oameni, la care se adaugă numărul oamenilor arestați și reținuți pentru perioade scurte de timp, până la 3 luni: 1945-1948 = 80 000; 1948-1964 (26 ani \times 30 000) = 780 000.

Aceasta înseamnă că (așa cum rezultă din calculele AFDPR), prin închisorile, lagărele și alte locuri de detenție și deportare, au trecut 2 000 000 de oameni!

Estimarea numărului celor care au decedat în condiții de detenție politică sau din cauza detenției este foarte dificilă. În ce privește numărul celor morți în detenție, executați, asasinați, lichidați, torționarii au avut o tehnică atât de perfecționată a ștergerii urmelor, iar arhivele au rămas atât de incomplete și inaccesibile, încât nu va putea fi cunoscut niciodată.

În calculele noastre nu am ținut seama de cetățenii asasinați în luptele din munți, fără judecată, sau fără a trece prin închisori. Că au existat asemenea crime o atestă gropile comune găsite în diferite locuri din țară.

Reeducarea prin tortură

În vara anului 1948, la penitenciarul Suceava, Securitatea și conducerea închisorii organizează o acțiune de „reeducare pașnică“ a deținuților politici, majoritatea acestora fiind studenți cu condamnări pentru „activitate legionară“ desfășurată în perioada 1940-1948. Aceștia înființează în penitenciar o orga-

nizație cu scop de „reeducare“ denumită „Organizația Deținuților cu Convingeri Comuniste – ODCC“. În partea a doua a anului 1948, Eugen Țurcanu, și el student condamnat pentru activitate legionară și participant la „reeducarea“ condusă de studentul Alexandru Bogdanovici, se declară nemulțumit de modul „nesincer“ în care își desfășoară acesta din urmă activitatea și propune radicalizarea acțiunii.

În primăvara anului 1949 sunt transferați, de la Suceava la penitenciarul Pitești, 80 de deținuți, printre care și majoritatea celor care participaseră la „reeducare“. Ajuns la Pitești, Țurcanu ia imediat legătura cu Securitatea și cu directorul închisorii, Alexandru Dumitrescu, în vederea continuării reeducării. Conform instrucțiunilor primite de la generalul Alexandru Nicolschi, adjunct al ministrului de interne, acțiunea intră într-o fază violentă.

Momentul care marchează începerea torturilor bestiale și generalizate coincide cu noaptea de Crăciun a anului 1949 și are loc în încăperea „4 spital“, o celulă mare cu aproximativ 100 de locuri, unde vreo 50 de „reeducați“, după o invitație la „reeducare“ adresată celor din tabăra rezistenților și refuzată de aceștia din urmă, trec la atac înarmați cu bâte și scânduri desprinse din prieduri. Are loc o confruntare disperată, în timpul căreia, la un moment dat, balanța înclină de partea „rezistenților“. Atunci, au intervenit gardienii penitenciarului care, timp de câteva ore, i-au masacrat literalmente pe cei care se opuneau „reeducării“, transformându-i pe toți într-o masă de carne sângerândă, având însă grijă să nu omoare pe nici unul dintre ei.

„Operațiunea 4 Spital“ – seria I (vor urma și alte serii) a reprezentat începutul unui coșmar care a durat trei ani. Devine clar pentru victime că nu mai poate fi vorba de rezistența fățișă împotriva tortionarilor, ci doar de încercarea de a supraviețui în fața tăvălugului distrugător declanșat de Securitate cu ajutorul uneltelor acesteia – studenții „reeducați“. Supraviețuire, însă cu ce preț? Cu prețul denunțării în scris a unor fapte nedeclarate la Securitate („demascarea exterioară“) și a dezvăluirii de către fiecare victimă a gândurilor celor mai intime privind valorile supreme (credința în Dumnezeu, Patria, Familia, Prietenia) în scopul terfelirii acestora („demascarea interioară“).

La 25 ianuarie 1950 urmează seria a II-a la camera 4 spital. Au urmat apoi alte și alte serii, în mai toate celulele închisorii Pitești. Pe parcursul tragic al „reeducării“ prin tortură, căreia i-au fost supuși mii de tineri patrioți, zeci dintre ei au fost uciși, iar mai multe sute au fost schilodiți. Sinistră ironie a soartei, unul dintre primii uciși a fost Alexandru Bogdanovici, primul conducător al „reeducării“ la Suceava. „Reeducarea“ de la Pitești, sub conducerea lui Țurcanu, a durat până la transferarea acestuia la penitenciarul Gherla, în septembrie 1951. Între timp, primele metastaze ale fenomenului Pitești aveau să apară la Canal, odată cu trimiterea la muncă silnică a unui grup de studenți trecuți prin „reeducare“, în anul 1950. Apoi la penitenciarul Gherla, tot în anul 1950, unde, până la venirea lui Țurcanu, „operațiile“ de reeducare erau conduse de adjunctul acestuia – Țanu Popa.

La Gherla, reeducarea a luat forme dementiale. Pe lângă bătăile sălbatice aplicate în timpul demascărilor, extinse și la deținuții netrecuți prin Pitești, s-au organizat veritabile ritualuri satanice pentru distrugerea morală a victimelor. În această perioadă, mulți tineri s-au prăbușit moralmente și au trecut în tabăra torționarilor.

Fenomenul Pitești s-a extins, în forme specifice, și în alte închisori, cum ar fi Târgu Ocna, Ocnele Mari, Târgșor, Baia Sprie, Aiud, dar, datorită numărului mai mic de „reeducați” trimiși să aplice tehnicile de tortură, precum și curajului deținuților, care în unele închisori (Târgu Ocna) au reușit să se opună, „reeducarea” nu a luat formele apocaliptice de la Pitești și Gherla.

E greu de stabilit cu exactitate când și de ce conducerea partidului comunist, care a organizat și supervizat „experimentul” Pitești, a luat hotărârea de a-l opri. Cert este faptul că, în primăvara anului 1952, Securitatea declanșează primele anchete privind ororile petrecute în penitenciarele și lagărele de muncă amintite mai sus.

Anchetele prin care au trecut torționarii au fost, în unele cazuri, extrem de dure, fără a atinge însă nivelul de maximă bestialitate a torționarilor în timpul „reeducării”. La data de 20 septembrie 1954, la Tribunalul Militar București, începe procesul lotului Țurcanu care cuprinde 22 de acuzați, împotriva cărora se rețin, în principal, învinuirile de „acte de teroare”, „crimă împotriva securității interne” precum și „înaltă trădare”. Ședințele Tribunalului Militar, prezidat de faimosul general Alexandru Petrescu, sunt secrete, iar în ședința din 10 noiembrie 1954 acesta îi condamnă pe toți la moarte.

La data de 17 decembrie 1954 sunt executați, la Jilava, prin împușcare, Eugen Țurcanu și alți 15 condamnați din același lot.

În data de 22 iunie 1955 este executat, tot la Jilava, Pușcașu Vasile din același lot, în timp ce sentințele lui Țanu Popa, Voinea Octavian și ale altor condamnați sunt comutate în „muncă silnică pe viață”.

În anul 1957 Securitatea organizează al doilea proces al „reeducării” (procesul Vică Negulescu), cu scopul de a arunca vina ororilor petrecute în închisorile românești asupra mișcării legionare, care ar fi organizat întreaga acțiune spre a sabota „opera de reeducare a deținuților”. Înscenarea eșuează datorită curajului și inteligenței celor acuzați pe nedrept, ei arătând, în cursul procesului, că totul a fost organizat din ordinul Securității. Întregul lot de 8 acuzați a fost condamnat la pedepse între 15 și 22 de ani muncă silnică. Cei condamnați, împreună cu 6 alți deținuți politici considerați foarte periculoși, sunt transferați la Jilava unde sunt literalmente zidiți în celule de exterminare special amenajate. Aici își vor găsi moartea 8 dintre ei, din cauza tuberculozei și diareei deshidratante.